

berettigedes Pladser. Andre Fredsvenner kan faa et *blaåt* Kort. Alle Adgangskort udleveres den 22. i Musæts store Sal, der som man ikke inden den 16. skriftlig har meddelt Bureauet, hvorhen de ønskes sendte.

Fra Grænsebanegaardene — for rejsende fra Norden: i Basel — tages tidligst den 20. Avgust Enkeltbillet ad korteste Vej til Bern, og derfra faas der senest den 5. September fri Tilbagerejse til Basel ad samme Vej. Til særlige Udflugter leveres, om ønskes, Rundrejsebilletter til nedsat Pris.

Om Logis giver *Bureau de renseignements* ved Banegaarden i Bern (lige overfor Helligaandskirken) Oplysninger. Man bør dog helst skriftlig forud henvende sig til „Bureau de la Paix“, *dersom* man kan opgive nøjagtig, hvilken Pris man vil give for Værelse eller Pension. Pensionen bestaar af Morgenkaffe, Diner Kl. 12½ eller 1 og Souper Kl. 7—8.

Hotelpriiserne bliver omtrent 7—14 Francs om Dagen for Personen. I private Boliger betales 4—6 Francs. (Morgenkaffe indbefattet).

Man bedes forud i *Bureau de la Paix* bestille et bestemt Antal Eksemplarer af Beretningen om Kongressen (3 Francs. for omtr. 240—300 Sider).

For at lette Modtagelseskomitéen dens Hverv, bedes man endelig bære Mødetegnet („la décoration“) ved Ankomsten til Bern.

[Uddraget af Komitéens Meddelelser ved Fr. Bajer, København N.]

Hjertesuk fra Ægteskabets Verden.

(Nylænde.)

Somme Tider har jeg en lys Drøm om, at Albert kommer hen til mig i rigtig godt Humør, sætter sig hos mig og siger:

„Hør her, min kære Lotte! Jeg ser af din Husholdningsbog, at Gennemsnitsudgifterne pr. Måned i det forløbne Aar har været 200 Kr. — fraregnet de Kontoer, jeg besørger. Jeg har nu tænkt mig, at disse 200 Kr. lige saa godt kan udbetales dig direkte af min Kasserer, f. Eks. fire Gange om Maaneden. Men for øvrigt forbeholder jeg mig at give Kassereren Ordre til at tage Hensyn ogsaa til *andre* Fordringshavere og at give ren Besked, hvis der er Vanskeligheder. I saa Tilfælde faar Fruen vente!“

Jeg har saa levende drømt mig ind i, hvor sød han vilde være, naar han sagde dette — jeg synes nemlig, det kunde ligne ham at sige noget saadant — og hvor lykkelig skulde jeg saa ikke kaste mig om hans Hals.

Og hvorfor skulde det i Grunden ikke en Gang kunne gaa op for ham, at dette vilde være en lige saa praktisk og nem Maade som den anden, og den var desuden ulige behageligere? Og at 200 Kr. bliver 200 Kr., enten de nu udbetales i Fem- og Tikroner *tyve* Gange om Maaneden, eller i *Halvtredskroner* fire Gange om Maaneden!

Saa kunde jo endelig ogsaa han, min stakkels plagede Mand, faa Fred i sit Hjem og slippe for bestandigt at høre dette evindelige Pengevrøvl. Man taler om „Hjemmets fredlyste Haller“. Da først kunde Hjemmet virkelig blive fredlyst. Nu kan han jo næsten ikke et Øjeblik føle sig sikker paa ikke at blive *rykket*!

Alt saadant kedeligt med Pengevrøvl skulde Ægtefællerne ordne saaledes, synes

jeg, at det ikke bestandigt laa paa dem og gnavede som en Lænke.

I Grunden er det jo ikke andet end Upraktiskhed, der er Skyld i det hele. Ja — ogsaa maaske lidt Mangel paa Forstaaelse — hos Manden! Han kan ikke sætte sig ind i, at det er saarende og krænkende for et Menneskes Selvfølelse — selv om hun er Hustru — atter og atter at maatte optræde som Tiggerkælling.

* * *

I Grunden maatte dog enhver kunne forstaa, at det er mindre behageligt i Længden — det kan til Nød gaa an for en kort Tid — at maatte tigge sig til hver Øre, man behøver — aldrig at eje en Øre, som man synes er ens egne, ærligt og redeligt fortjente Penge — aldrig at kunne købe sig et nyt Klædningsstykke, uden at man først nøjagtigt maa overveje, hvor vidt man ogsaa har Ret til at bruge af sin Mands Penge til dette Øjemed! Og — hvad der er det værste — altid at være nødsaget til at plage den, man holder af, med Vrøvl om Penge!

Jeg siger aldeles ikke, at jeg var lykkeligere som ugift, og at jeg vilde bytte med den Tid. Paa ingen Maade. Al den *Lykke*, jeg oplever som Hustru og Moder, opvejer hundrede Gange de smaa Ubehageligheder. Jeg synes bare, at disse Ubehageligheder, som faar Lov til at forbitre os et Liv, der uden dem vilde være næsten fuldkomment harmonisk og skønt — jeg synes bare, at det maatte kunne gaa an at skaffe disse Ubehageligheder væk. Jeg synes bare, at vi er saa umaadelig dumme, alle vi Ægtefolk, hvis vi ikke gør det.

Især synes jeg, Mændene er dumme, at ikke de, som har Magt til det, faar en anden Ordning. De „skønner nok ikke deres eget bedste“, som Drengen sagde til Katten (for øvrigt *sans comparaison!*) — Hvor ganske anderledes glade Ansigter skulde da ikke møde dem i Hjemmet! Hvor — om muligt ti Gange højere — skulde de ikke blive elsket! Og — som før nævnet — ja vi husker dette med *Fredlystheden*!

Jeg skønner ikke, der kan være nogen Morskab i, at ens hjertenske Vov udgyder sig paa følgende Maade i Dagbøger eller Breve — jeg overraskede nemlig en Veninde en Dag i at have skrevet følgende Linjer:

„Jeg spekulerer undertiden paa, hvoraf det kan komme, at jeg nu altsaa ikke længer „forsørger mig selv“. Er jeg mere doven, end før jeg blev gift? — Arbejder jeg mindre? — Umuligt. — Jeg fik Ros for at være flittig og arbejdsom, før jeg blev gift, men jeg er det ganske vist *ikke mindre nu*. Al min Tid og alle mine Kræfter vier jeg jo det Arbejde, som nu er mit: at holde min Mands Hus i Orden at opføde og opdrage vore Børn. Det er min Stolthed og Glæde at gøre dette Arbejde *godt*. — Men hvorfor skal jeg, fordi jeg har flyttet al min Arbejds-kraft og alle mine Evner over til *hans* Hus — hvorfor skal jeg derfor staa i et Afhængighedsforhold, hvis daglige Ufrihed og Uskønhed piner og plager mig? — at *bede* om Penge — atter og atter — hu! — det er mig saa meget imod! Jeg river og rusker i dette Forhold som den Fangne i Jernlænken — men — det bliver uforanderligt som den!“

Kan der egentlig være nogen Morskab i, at ens Hustru skriver eller tænker saaledes

som denne min — jeg indrømmer det — lidt sygeligt finttøende Veninde?

Og jeg for min Part tilstaar, at om jeg altsaa ingenlunde vilde bytte med den Tid, saa kan jeg dog ikke altid tilbageholde et lille Suk, naar jeg tænker paa, hvor frejdig jeg den Gang købte mig nye Kjoler for „mine egne Penge“, og at jeg lige saa frejdigt kunde give et Par Kroner bort, uden at en levende Sjæl behøvede at vide noget derom!

Saa ubehageligt det er, saa kan jeg ikke forhindre, at Søren Kirkegaards Ord, som forfærdede mig i mine Pige dage, af og til paatrænger sig mine Tanker: „Man spørger Bruden, om hun vil have den Mand, som hos hende staar, til Herre — om hun vil have ham til *Herre* — thi anderledes faar hun ham ikke“!!

Skulde virkelig Søren Kirkegaard faa Ret ogsaa med Hensyn til mig? Fik jeg ham ikke heller anderledes?

Huf — det er fælt, dette med „Herre“!

Men kære, det er jo *Albert*, Talen er om! — — pyt, hvad gør det saa? — Jeg vilde sandelig ikke bytte med den uafhængigste Stilling i Verden — uden ham!

Hvad er det saa, jeg vil?

Kære, gode Redaktør af „Nylænde“, bliv ikke vred! Jeg vilde bare skrive mig fri for mine Smaasorger — og nu har jeg gjort det! *Lotte.*

De kvindelige Herreskræddere

afholdt i Mandags Generalforsamling. Siden Formanden, Fru Anna Nielsens Død, har Foreningen været temmelig passiv. Den har nu imidlertid igen taget sig sammen og valgt en ny Formand.

Foreningens tidligere Kasserer, Elna Larsen, som er kendt for et langt og trofast Arbejde i Kassererstillingen, blev Formand, Anna Jensen Næstformand og Karen Jensen Kasserer.

De kvindelige Herreskræddere, som ønsker at indtræde i Foreningen, kan henvende sig til Formanden, Elna Larsen, Turesensgade 27 B. 2. Sal, eller paa „De samlede Kvindeforeninger“s Kontor, Klosterstræde 22, hvor der tillige modtages Indbetaling af Kontingent. Kontortid hver Dag Kl. 9—1, desuden Lørdag Kl. 5—8 Eftermidd.

Vokshjertet.

En Kærlighedshistorie

af Paul von Siczepanski.

Han havde tænkt sig det saa herligt, at leve paa Baranyce med sin unge Viv, tænkt sig, at den ene kun skulde leve for den anden, og nu stod der en Skygge imellem dem. En Skygge, som ganske vist han kun saa, men han var ikke letsindig nok til uden videre at glide hen over den. Han sagde til sig selv, at han i Forvejen skulde have arrangeret det saaledes med Marysia, at hun ikke mere fandtes paa Godset, naar han kom til Baranyce med sin unge Hustru. Men kunde man undres over, at han ikke mere havde tænkt paa Bondepigen med de sorte Øjne, da hans Livs eneste og sande Sol var opstaaet for ham med Komtesse Angela Zinicki's søde Smil? Han havde heller ikke